

Rychlé šípy

na stopě

Nebezpečné hry staré Jeremiášky

Pavel
Horna

Albatros

ilustroval
Vojtěch Šeda

Nebezpečné hry staré Jeremiášky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Pavel Horna

Nebezpečné hry staré Jeremiášky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Rychlé šípy

na stopě

Nebezpečné hry staré Jeremiášky

Pavel
Horna

Albatros

Ilustroval
Vojtěch Šeda

*„Když srdce psi se v krvi vlastní vaří a pozře se v čase pŕlnočním,
od spravedlnosti lidské chrání a slouží se světem zábrobním.“*
– *Kniba kouzel staré Jeremiášky, kapitola 6, strana 66*

1

Kluk, který má strach

Ten kluk je k politování. Zoufalý a promrzlý, nasoukaný do kabátu, z kterého dávno vyrostl. Už dobrou půlhodinu běhá ulicemi Druhé strany, natahuje krk a plachým pohledem luští názvy ulic na zaprášených plechových cedulích. Občas sebere odvahu a zeptá se kolemjdoucích na cestu. Někteří ani nezastaví, jiní ohrnou nos nad jeho rozbitými botami, v horším případě si přitisknou tašku blíž k tělu, aby ji ten mladý lump neukradl a nezmizel v davu.

Blíží se pátá odpolední a je to pár dnů, co se listopad přehoupl do druhé poloviny. Kluk zastaví, aby se vydýchal. Od úst mu jde pára, mísící se s podvečerní mlhou. Z šedivé oblohy, dotýkající se střeš čínžovných domů, se snáší kapičky, před kterými není úniku. Kluk se proplétá mezi lidmi, automobily a tramvajemi a co chvíli se ohlédne. Cítí, že jeho pronásledovatelé nejsou daleko. Ještě před pár dny to byli jeho kamarádi, jenže on byl příliš zvědavý. Zajímal se o věci, které měl nechat na pokoji. Viděl, co neměl vidět, a slyšel, co neměl slyšet.

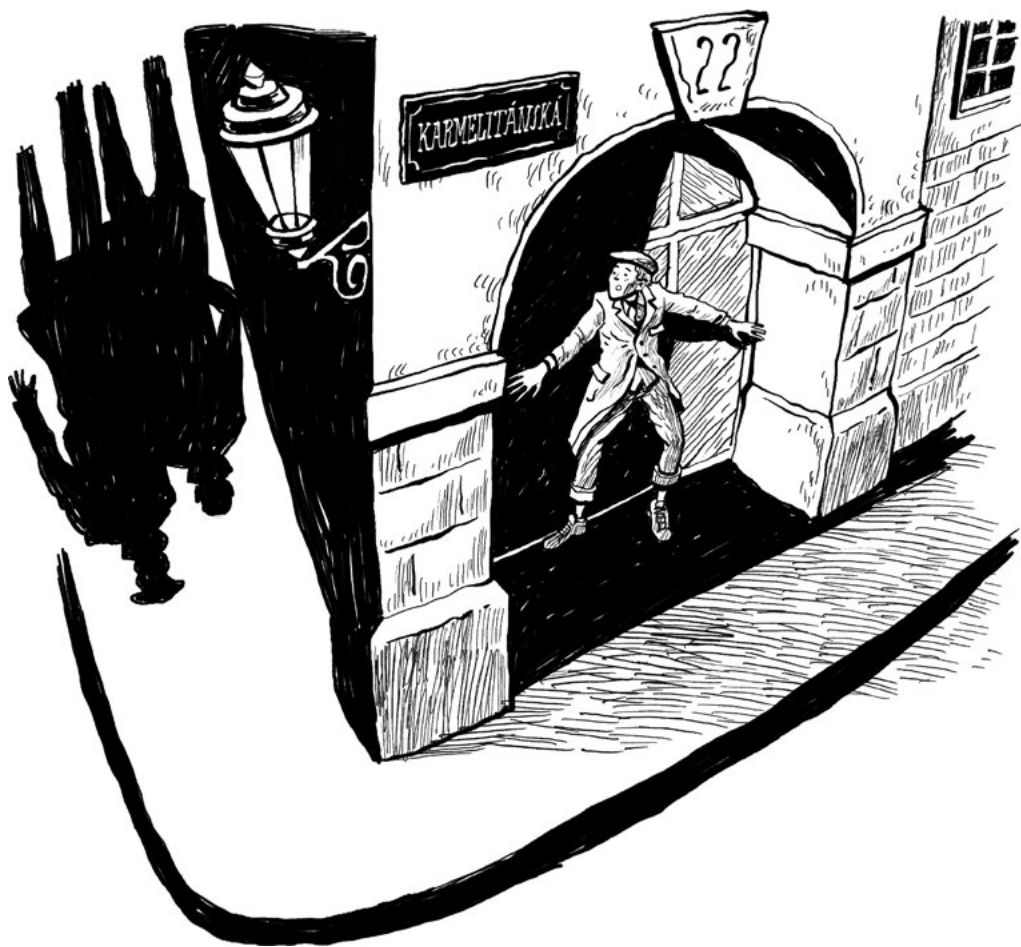
Hádka tam dole, na konci tajné chodby, před vchodem do místnosti zvané Svatyně. Kletby té neznámé osoby, křik a výhrůžky. Její děsivý, skřehotavý hlas chlapce pronásledoval ve snách ještě pár nocí poté.

Ale co je horší, dnes po obědě ho kluci zahlédli, jak kreslí na kus papíru plánek cesty, která vede tam dolů. Podezírají ho a nespouštějí

z očí. Tuší, že je chce zradit. Že bude hledat pomoc. On ještě donedávna netušil, na koho se obrátit. Komu se může svěřit, když je na světě úplně sám a na policii nemůže? Naštěstí se před dvěma dny doslechl o jisté partě chlapeců z Druhé strany. Prý jsou ochotní pomoci lidem v nouzi. Snad ho vyslechnou a pochopí.

Kluk dorazí na další křižovatku. Na rohu cukrářství, o kus dál půjčovna masek jakési vdovy Bumbřáčkové. Tady už přece byl! Začíná mít blízko k panice. Ohlíží se, děsí ho každé cinknutí tramvaje, každý spěchající chodec. Ty kluky musí najít za každou cenu. Je jich pět, jeden z nich nosí červenou čepici a mají psa, který je často doprovází.

Říkají si Rychlé šípy.

Rychlé šípy jsou jeho jediná naděje.

Kluk doběhne na nároží, zvedne hlavu, a jakmile spatří na ceduli název ulice, ulehčeně vydechne. Karmelitánská. Konečně. Někde poblíž mají mít Rychlé šípy klubovnu. Musí ji objevit, než nepřátelé objeví jeho. Pobíhá od vchodu ke vchodu, u každého zabrzdí, žmoulá si urousané rukávy, zkoumá cedule na dveřích a jména na zvoncích. Je sotva v polovině, když v dálce zaslechne dusot několika párů nohou.

Pro všechno na světě, už jsou tady.

Musí se okamžitě schovat, jinak bude zle!

Jeho vyděšené oči pozorují okolí. Dveře do támhletoho domu. Chlapec vyrazí přes ulici a vklouzne do temného zákoutí před vchodem do jednoho z činžáků ve chvíli, kdy letmo zahlédne dvě siluety, běžící jeho směrem. Kluk tiše zaúpí, přitiskne se ke dveřím a snaží se být neviditelný. Vtom se vchod do domu nečekaně otevře a on vpadne do chodby, přímo pod nohy dívce podobného věku jako on. Oba vyjeknou překvapením a skončí na podlaze v jednom chumlu. Dvojice běžící po ulici zabrzdí a pobaveně tu scénu pozoruje.

„No jistě, Králová,“ řekne jízlivě první z nich, „vypadá to, že zase chodíš s novým klukem.“

„Nebo se s ním spíš válí,“ vyprskne druhý.

„Zdá se, že Hojer ostrouhal,“ dodá ten první, načež oba se smíchem odběhnou.

„Tak díky,“ řekne s nakrčeným čelem Erika Králová neznámému chlapci. „Že nás museli vidět zrovna tihle dva... Zítřka to roznesou po celé Druhé straně.“

„Tak se nezlob,“ blekotá rozpačitě kluk, „víš, pronásleduje mě jedna parta. A když jsem viděl na ulici ty dva, zpanikařil jsem. Myslel jsem, že jsou to moji nepřátelé.“

„Copak jsi provedl, že po tobě jdou?“ zeptá se Erika, už trochu klidnější.

Kluk sklopí hlavu a mlčí. „Nezlob se, ale to je tajný. Jsem tady, protože potřebuju pomoc. Hledám klubovnu Rychlých šípů.“

Dřív než ubohého kabátku a bot s navazovanými tkaničkami si Erika všimne jeho očí. Je v nich strach a beznaděj. Dívka je na vážkách.

Rychlé šípy drží adresu klubovny v tajnosti, ale u toho kluka by jistě udělaly výjimku. Rozhodne se, že mu pomůže.

„Rychlé šípy mají klubovnu tamhle za rohem. Ale teď je tam ne-najdeš.“

Kluk svěsí ramena a vytáhne z kapsy obálku, stočenou do ruličky. „Potřebuju jim něco důležitýho předat.“

„Tvůj vzkaz jim klidně dám,“ řekne Erika a natáhne ruku, ale neznámý kluk couvne.

„Nemusíš mít obavy,“ řekne dívka klidným hlasem. „Dobře se s nimi znám. Vzkaz jim předám, jen co se vrátí.“

„To nejde,“ řekne kluk a plaše se rozhlédne kolem. „Je to plánek, ale samotný jim bude k ničemu. Musím jim k němu říct něco moc důležitýho. Svěřit se, co jsem objevil a slyšel... všechny ty hrozný věci.“

„Jaký hrozný věci?“ vyhrkne Erika, ale neznámý kluk zrudne.

„Moc mluvím. Nezlob se. Ne že bych ti nevěřil, ale...“

Erika koukne na kluka s pochopením. „To je v pořádku. Nelam si s tím hlavu. Aspoň ti prozradím, kde teď Rychlé šípy najdeš.“

„To by bylo úžasný,“ vyhrkne kluk s novou nadějí v očích.

„Šly do Mravenčí ulice,“ oznámí mu Erika, „můžou to být přibližně dvě hodiny. Bydlí tam jeden starý pán, kterému občas pomáhají.“

„Mravenčí ulice,“ zopakuje kluk nadšeně. „Jak se tam dostanu? Je to odtud daleko?“

Erika mu krátce popíše cestu. Na první křižovatce doleva, potom hned doprava. Po tramvajových kolejích až k Anenskému náměstí, je tam zastávka a naproti kostel. Za ním se rozkládá park s kašnou a jedna klikatá ulice vedoucí do kopce. Po ní jít až nahoru a potom bude nejlepší se zeptat. Mravenčí ulice, pan Sehnoutka. Je to starousedlík a každý místní ho tam zná.

„Ani nevím, jak ti poděkovat.“

„Snad budeš mít štěstí a najdeš je,“ řekne Erika. „Jak se jmenuješ ty?“

„Milda Budiš,“ řekne chlapec. „Snad ti tvou pomoc jednou oplatím. I když... asi ne. Nemyslím si, že budu mít příležitost.“

Po těch zvláštních slovech mávne na rozloučenou a zmizí v šeru. Erika se vrátí ke dveřím do domu, a než vejde, zahlédne na opačném

konci ulice trojici kluků. Zavře za sebou a z přítmi chodby sleduje, jak se mihnou kolem se zarputilými výrazy lovců. Pronásledovatelé, o kterých ten chlapec mluvil, napadne Eriku. O co může jít?

Zamyšlená dojde domů, pozdraví se s rodiči, a aniž si sundá kabát, posadí se za stůl ve svém pokoji. Položí přede sebe list papíru a sepíše Rychlým šípům zprávu o tom podivném setkání pro případ, že by je ten neznámý kluk nenašel. Dopis zakončí slovy, že pokud by chtěly vědět víc, můžou se zastavit u ní doma.

„Za chvíli jsem zpátky,“ oznámí v předsíni rodičům a vyběhne ven. Ve vedlejší ulici vpadne do potměšilého průjezdu, na jehož konci mají Rychlé šípy klubovnu. Vchod nechá pootevřený, aby se nepřerazila o tajemný dvoukolák, který někdo nechal stát u stěny, a lístek zasune pod dveře klubovny. Domů kráčí zamyšlená. Vystrašený pohled a zvláštní slova Mildy Budiše nemůže dostat z hlavy.

2

Vzpomínka na starou Jeremiášku

Toho dne měly Rychlé šípy v plánu vyrazit za dědou Sehnoutkou brzy odpoledne. Od chvíle, kdy načapaly a potrestaly partu kluků, kteří mu zpestřovali život vysypáváním nádoby s popelem, za ním občas zajdou na návštěvu. Naštípat dříví, nanosit vodu, pomoci s úklidem a také si jen tak popovídat. Děda Sehnoutka je pohostinný a vtipný. Zábavnější, než čekali.

Jakmile skončilo dnešní vyučování, ukázala se pětice kamarádů doma, připravila se na příští školní den a potom hurá do klubovny. Jakmile budou v plné sestavě, vyrazí společně do Mravenčí ulice, kde děda Sehnoutka bydlí.

Jako první je v klubovně Mirek s Jindrou, a než se stačí rozkoukat, nahrne se dovnitř Červenáček, Rychlonožka a jejich věrný psí kamarád Bublina. V místnosti je chladno, ale zatápět v kamnech nebudou. Jakmile přijde Jarka, vyrazí ihned na cestu.

„Cestou ze školy si na mě počíhali Dlouhé bidlo se Štětinačem,“ hlásí Rychlonožka, „kroužili kolem a zase mi slibovali pomstu. Vypadali dost našťavaně. Ještě že jsem nešel sám.“

Snaží se tvářit statečně, ale v jeho hlase jsou patrné obavy. Kamarádi z klubu dobře vědí, proč na něj má Bratrstvo kočičí pracky spadeno. Jsou to tři dny, kdy hodil Rychlonožka do řeky knihu kouzel staré Jeremiášky. Knihu, po které Bratrstvo toužilo víc než po čemkoli jiném. Rychlé šípy doufají, že je časem přejde vztek a dají Rychlonožkovi i ostatním chlapcům z klubu pokoj.

V příští chvíli vpadne do klubovny Jarka se školní brašnou v ruce. Pozdraví a chvíli popadá dech. „Utíkám rovnou ze školy. Měli jsme delší vyučování.“

„Tak delší vyučování,“ zopakuje významně Rychlonožka, který rázem zapomene na trable s Bratrstvem. „A nebyl spíš pan Metelka po škole, protože si tajně četl pod lavicí Sběrač, ten proslulý oběžník Dvoreckých?“

Všichni se rozesmějí, zamknou klubovnu a vydají se do Mravenčí ulice. Venku je zataženo a mrholí, obloha má ocelovou barvu a lidé kráčejíci po chodnicích připomínají šedivé šmouhy. Pětice kamarádů projde spolu s Bublinou, kráčejícím v čele výpravy, na Josefskou, kterou protínají lesklé pásy tramvajových kolejí. Jednu zastávku před Anenským náměstím pohlédne Rychlonožka do úzké uličky vedoucí napravo a něco ho donutí zastavit. Tam vzadu, hned za rozbitou populiční lampou, je průchod do domu, kde bydlela stará Jeremiáška.

„Měli jsme tu hroznou knihu kouzel zničit hned, když se nám dostala do rukou,“ řekne Mirek, který pochopí, kam Rychlonožka zírá. „Nevím, na co jsme tehdy čekali. Byla to hlavně moje chyba.“

Jarka nesouhlasí. „Všichni na tom máme kus viny. Každý z nás mohl navrhnout, ať tu knihu nesmyslně utopíme nebo spálíme hned, jak jsme se jí zmocnili.“

„Vzpomínáte na to příšerné Jeremiáščino zaklínadlo?“ řekne Jindra a otře se odpořem. „Když srdce psí se v krvi vlastní vaří...“

„A pozře se o pŭlnoci,“ dodá Červenáček, „nebo v čase pŭlnočním, chrání před spravedlností... nebo tak nějak. Hrůza.“

„Dlouhé bidlo slíbil, že mi zničení té knihy nikdy nezapomene,“ řekne Rychlonožka a snaží se, aby jeho hlas zněl klidně, „prý budu mít od Bratrstva peklo na zemi. Já myslím, že chystají nějakou pomstu.“

„Ta kniha pro ně dost znamenala,“ řekne Mirek. „Buď opatrný. V nejbližších dnech nechoď venku zbytečně sám, než ti kluci vychladnou. Jsou zákeřní.“

Rychlonožka chce říci, že se odplaty Bratrstva kočíčí pracky nebojí, ale nakonec svá slova polkne. Bojí se. Ne, že mu zvalchují záda, to by vydržel. Co mu nahání opravdový strach, jsou Štětinačovy krysy.

Není to tak dávno, co měl jednoho zvlášť vypaseného krysího mazlíčka nebezpečně blízko krku. Bratrstvo moc dobře ví, čím ho vyděsit.

Po zbytek cesty je Rychlonožka zticha a příliš nevnímá, o čem se kamarádi baví. Jejich hovor je jako šum, který plyne kolem a mizí kdesi v mlze. Když srdce psí se v krvi vlastní vaří... jaký člověk může něco takového udělat? Jakmile spolu s kamarády vkročí do Mravenčí ulice, vezme Rychlonožka do náruče Bublinu a přitiskne si ho na hrud'. Hladí jeho srst a mlčí.

3

Zoufalý útěk Mildy Budiše

Doleva a hned potom doprava, Josefskou ulicí k Anenskému náměstí. Milda Budiš se proplétá mezi lidmi a uskakuje před auty. Ví, že jeho pronásledovatelé nejsou daleko. Chtějí vědět, za kým se vydal. Jestli má nějaké spojence. Komu chce předat svůj vzkaz. A potom udělají všechno pro to, aby ho zastavili.

Náměstí a kostel. U tramvajové zastávky chlapec poklekne, předstírá, že si zavazuje tkaničku, a nenápadně kouká dozadu. Na protější straně ulice se mihnou postavy, které velmi dobře zná. Po zádech mu přeběhne mráz. Jdou po něm ti, z kterých má největší strach. Pérák, Smyčka a Dingo. Samotný Dingo, pravá ruka Velmistra! Těmhle uteče jen stěží. Trojice honících psů, jdoucích bez milosti po kořisti. Milda musí něco vymyslet, a to co nejdřív.

K zastávce se blíží tramvaj číslo čtyři. Vynoří se z mlhy jako přízrak, s nažloutlým reflektorem na čele, připomínajícím oko Kyklopa. Vůz se skřípěním zastaví, řidič dlouze zívne a nástupní ostrůvek se

zaplní davem lidí, zachumlaných do pláštů a kabátů. Mildu napadne, že pokud má svým pronásledovatelům zmizet, tak právě teď. Na nic nečeká a dokonale krytý před jejich zraky zmizí v nejbližším průjezdu. Při krči se za vraty a pozoruje dění na ulici. Tramvaj zacinká, zvolna se rozjede a zmizí za zatáčkou. Milda zaostří na protější chodník. Tři kluci, bývalí kamarádi a nyní nepřátelé, se otáčejí na všechny strany a vypadají zmateně. Lovná zvěř, kterou tak dlouho sledovali, najednou zmizela. Vydají se přes ulici a jejich pohledy se snaží proniknout houstnoucí tmou, dávají si znamení a rozdělují se. Milda zacouvá hlouběji do průjezdu. Snad ho nezahlednou. Chce se skrýt v blízkém výklenku, když jeho noha o cosi zavadí. Ozve se zaprskání, kolem se mihne rozzlobená kočka, vyběhne na ulici a zmizí. Trojice pronásledovatelů zbystrí a jako jeden se rozběhne do průjezdu. Milda tiše zakleje, na nic nečeká a vyrazí dál, do neznámého labyrintu dvorků a plácků, sevřených stěnami okolních domů. Proběhne kolem polorozpadlé kůlny, přehoupne se přes cihlovou zídku a peláší tmou do neznáma. Za sebou slyší dusot tří párů nohou. Jsou mu v patách. Už se před ním neskrývají. Milda ví, že trumfy jsou na jejich straně. Jsou vytrvalejší a silnější než on. Pokud se nestane zázrak, za chvíli ho chytí, seberou mu plánek a odvedou ho zpátky.

Hon pokračuje. Milda napíná všechny zbylé síly a přechá do neznáma, očima sleduje udusanou hlínu pod nohama, střídající se s rozbitými kusy staré dlažby. Jako zázrakem se vyhýbá výmolům a nerovnostem, sotva viditelným. Kus před sebou spatří po levé straně obrys pootevřených dveří. Pronásledovatelé jsou blízko. Teď, anebo nikdy. Milda na poslední chvíli zahne ostře doleva, kluci prolétnou kolem něj, a než zabrzdí, získá jejich obět pár cenných vteřin. Milda vpadne do pootevřených dveří a zabouchne je. Jeho roztřesené prsty sevrou závoru, je zarezlá, chlapec musí pořádně zabrat, aby ji zasunul. Ve stejné chvíli zaútočí na dveře ti tři, párkrát se do nich opřou, zabuší do zčernalého dřeva a potom bez jediného výkřiku či nadávky odběhnou.

Milda naslouchá jejich vzdalujícím se krokům, na chvíli zavře oči a snaží se uklidnit. Před chvílí měl ohromné štěstí, ale ještě nemá vyhráno. Ty kluky dobře zná, stejně jako osobu, která je za ním poslala. Oni

se jen tak nevzdají. Nemůžou. Mají tisíc důvodů k tomu, aby Mildovi zabránili v předání toho vzkazu.

Temná a ponurá chodba, klesající kamsi dolů. Jeho jediná cesta. Táhne se do hloubi domu a nahání mu strach. Pár odlesků mdlého světla na podlaze a stěnách, všudypřítomný pach plísně, obnažené cihly pod omítkou, loupající se jako nemocná kůže. Tísňivé ticho ruší jen vzdálené harašení lopaty a zvuk uhlí, padajícího do plechového kbelíku.

Milda postupuje vpřed, na čele kapky chladného potu. Míjí sklepní kobky nalevo i napravo, všechny jsou temné a bez života, kromě jedné, asi dvacet kroků před ním. Pootevřené laťkové dveře, za kterými kdosi nabírá ve světle žárovky uhlí. Milda jde blíž a horečně uvažuje. Možná je ve sklepě kluk, kterého poslali dolů rodiče. Třeba mu pomůže. Nechá ho tady chvíli odpočinout, než se jeho pronásledovatelé ztratí v okolních ulicích.

Milda nakoukne do sklepní kobky a spatří muže s lopatou, plnicího uhlím jeden z kbelíků, co se válí kolem. Jakmile mužův pohled padne na uboze oblečeného kluka stojícího ve dveřích, Milda okamžitě vycítí, že tady se pomoci nedočká.

„Padej odtud, zloději zatracenej,“ houkne muž a odhodí lopatu, ale to už Milda mizí v dále a má blízko k pláči.

Dnes se proti němu spikli snad úplně všichni. Vyletí po schodišti do průjezdu, vrata na ulici jsou naštěstí otevřená. Přeběhne na druhý chodník, přitiskne se ke stěně domu a prudce oddechuje. Unaveným pohledem sleduje, kde se ocitl. Nachází se kus od známé tramvajové zastávky. Neztratil směr. To je dobrá zpráva. Jenže je tu i jedna špatná. Jeho pronásledovatelé už stačili oběhnout blok činžáků a čenichají kolem.

„Támhle je,“ křikne Dingo a rozběhne se, následovaný Pérákem a Smyčkou. Milda sebere poslední zbytky sil a dá se na útěk kolem kostela k parčíku, cestou, kterou mu poradila ta hezká dívka s krátkými vlasy. Musí se dostat do Mravenčí ulice. Rychlé šípy jsou jeho jediná naděje. Třeba na ně cestou narazí. Pokud jsou ti kluci skutečně tak spravedliví a odvážní, jak se o nich mluví, určitě mu pomůžou.

Na návštěvě u dědy

Sehnoutky

V přízemním domku dědy Sehnoutky čeká Rychlé šípy příjemné překvapení. Zásobu polínek a třísek má nejmíň do Vánoc, v kuchyňce je vzorně čisto, ve vzduchu se vznáší slabá vůně bylin a mýdlových vloček. Starý pán přivítá Rychlé šípy jako dobré známé, hned je pozve dál a na kamna postaví konvici s vodou. Na práci pro ně tentokrát nic nemá, ale taková vzácná návštěva se prý se musí zdržet aspoň na čaj. Děda vytáhne z kredence šest hrnků, pro Bublínu přichystá misku s vodou a malý kousek koláče ze včerejška. Děda Sehnoutka pochoduje po kuchyni a nepřestává vychvalovat mládež z okolí. Prý se u něj téměř každý den někdo zastaví a pomůže, s čím je třeba. A navíc, člověk se konečně necítí tak sám.

Jakmile se začne vařit voda na kamnech, ujme se Jindra přípravy čaje a děda Sehnoutka položí na stůl dřevěnou krabici s fotkami a výstřižky z novin a časopisů. S významným úsměvem Rychlým šípům sdělí, že nedávno našel jeden moc vzácný novinový článek z roku 1900, kdy ještě pracoval na železnici.

„Tehdy nás vyfotografovali se samotným císařpánem,“ říká a pyšně ukazuje zažloutlý kus papíru, na kterém je snímek skupiny železničářů s císařem Františkem Josefem v popředí.

Tehdy prý jeho vlak zastavil ve stanici nedobrovolně, měl nějakou poruchu. Děda Sehnoutka důležitě vypráví, že se mocnář kvůli té neplánované zastávce vůbec nezlobil. Dokonce tehdy vystoupil na perón, chvíli se jen tak procházel, a protože ho personál stanice

zpovzdálí okukoval, nařídil mocnář svému dvornímu fotografovi, ať udělá snímek s místními železničáři.

„Tahle fotka vyšla tehdy v novinách,“ řekne důležitě starý pán a ukáže prstem na dolní okraj snímku. „A tenhle fešák úplně vpravo, tahleta rozmazaná tečka, co není skoro vůbec vidět, to jsem já.“

Do všeobecného veselí Rychlonožka podotkne, že jeho tatínek pracuje také na železnici jako posunovač, ale zatím prý s žádným mocnářem ani prezidentem fotografii nemá, možná proto, že jsou dnešní vlaky spolehlivější a nemají tolik poruch. Děda Sehnoutka má dobrou náladu, ze světlice přinese starou železničářskou čepici, nasadí si ji a salutuje, jako by kolem projížděl rychlík se samotným císařpánem. Červenáček sedí u stolu s náčrtníkem a snaží se zachytit ty okamžiky pohody. Kreslí a kreslí, pozoruje kamarády i pana hostitele, a jedním uchem poslouchá jejich hovory o všem možném. Najednou mu všechny zvuky začnou splývat do monotónního šumu, Červenáček se ocitne ve svém vlastním světě a ruka s tužkou mu jezdí po papíru úplně sama.

To se mu v poslední době stává. Už zase má v hlavě ten svůj nápad, zatím přísně tajný.

Přišel k němu někdy před měsícem, když Červenáček uprostřed noci nečekaně procitl. Byly dvě hodiny ráno a jediným zvukem v pokoji bylo pravidelné tikání hodin. Posadil se tehdy na posteli, napůl ve snu, napůl probuzený. S koleny u brady zíral nepřítomně do tmy a myslel na svůj sen, tak živý a barevný, že ho probudil.

Promítal si ho v hlavě znovu a znovu, vkládal si do paměti všechny podrobnosti, každý odstín barvy, každý tvar. Krásnější sen ještě nikdy neměl.

Klubovna Rychlých šípů, zimní večer s hřejícími kamny a chumelenicí za oknem, pětice kamarádů kolem stolu, v koutě podřimující Bublina. V tom snu hrál Červenáček s kamarády deskovou hru, kterou sám vymyslel a také vyrobil. Byla složená z několika archů tvrdého kartonu, vyřezaných a pečlivě sestavených. A to všechno bylo vyzdobené jeho nápady, do detailu vyvedenými kresbami. Pravidla té hry nebyla nijak složitá, ale všichni se u ní výborně bavili, aspoň tedy ve snu.

Tehdy v noci Červenáček vstal, tichými kroky přešel ke svému psacímu stolu, vzal do ruky poznámkový blok a tužku a u poodhrnutého okenního závěsu začal v nažloutlém světle měsíce zaplňovat poznámkami jeden papír za druhým. Měl obavy, že pokud počká do rána, polovinu věcí zapomene. Psal rychle, ruka sotva stačila sledovat zběsile pádící myšlenky. Než odložil na stůl poslední popsany papír a padl unavený do postele, zadoufal, že své příšerné klikyháky ráno vyluští. Zbytek noci spal jako zabitý, a jakmile ho probudilo zařinčení budíku, vyskočil a vrhl se na své poznámky. Dvakrát je přelétl očima a začal malomyslnět. Pravidla té hry se mu sice líbila, ale samotná výroba a sestavení kartonů mu najednou přišly příliš složité. Začal mít strach, že to nezvládne. A pokud ano, tak jistě ne do Vánoc. Snad do těch příštích, ale do letošních ne. Jenže téhož dne po obědě se zastyděl za svou zbabělost a sám sobě slíbil, že hru vyrobí.

S mamčiným souhlasem a tatínkovou pomocí si z pokojíku udělal dočasnou dílničku. Opatřil si pár archů tvrdého kartonu velkých

jako kuchyňský stůl, připravil si tužky, barvy a štětce, dlouhé kovové pravitko a řezací nůž, a mohl začít. Každou volnou chvíli usilovně rozměřoval a kreslil, nejprve si připravil obrysy tužkou, poté přišel na řadu štětec a barvy. Jak plynuly dny a jednotlivé části hry přibývaly, byl Červenáček nadšenější a nadšenější. Jen jedna věc ho trápila – že se nemůže nikomu z klubu svěřit, když to má být vánoční překvapení. Dokonce ani Rychlonožkovi ne. Kdepak, udržet takové tajemství není vůbec snadné.

Zrovna včera večer rýsoval Červenáček na list papíru rozměry několika dřevěných součástek, bez kterých se hra neobejde. Musel být přesný, každou kótu dvakrát zkontroloval. Jenže moc dobře věděl, že sám ty drobnosti vyrobít nedokáže. Bude potřebovat pár zkušených rukou a dobré náradí na opracování dřeva. Naštěstí jednu takovou osobu zná. Rychlonožkova dědečka. Toho, co bydlí ve Ztracené čtvrti neboli Ztracence. Starý pan Kmínek pracoval celý život jako truhlář a v domku, kde bydlí, má vybavenou dílničku. Červenáček má v plánu poprosit Rychlonožku o pomoc, nejlépe ještě dnes večer, až se společně vrátí od pana Sehnoutky. Předá mu list s okótovanými součástkami a bude doufat, že se kamarád nebude příliš vyptávat, k čemu budou všechny ty dřevěné titěrnosti dobré.

Červenáček potřese hlavou a zase je myšlenkami u starého pána v kuchyni. Kamarádi právě vyprávějí o posledních příhodách se starou Jeremiáškou, její knihou kouzel a trampotami s Bratrstvem kočičí pracky. Děda Sehnoutka v železničářské čepici nasazené mírně nakřivo pozorně poslouchá a občas řekne: „Hm, hm, podívejme, to jsou věci.“

Jakmile z hodin na protější stěně vykoukne kukačka a šestkrát zakuká, poděkují Rychlé šípy za čaj, společně se starým pánem uklidí hrnky ze stolu a mají se k odchodu. Na rozloučenou chlapci řeknou, že tak příjemné odpoledne dlouho nezažili a že zase brzy přijdou. Pokud by jim chtěl někdo namluvit, že se během dneška ještě něco semele, řekli by mu, ať si dá placku na čelo.

Nečekaná bitka v parku

Rychlé šípy vyjdou z vyhrátého domku dědy Sehnoutky a otřesou se zimou, dokonce i Bublina. Oproti odpoledni klesla teplota k bodu mrazu. Okna okolních domů slabě září, okrajem silnice kdosi tlačí rachotící dvoukolák, u blízkého průjezdu postává rozložitá žena s koštětem a zachmuřeným pohledem sleduje pětici chlapců a psa, dokud neprojdou kolem a nezmizí v podvečerním šeru. V tomhle sychravém počasí jsou dokonce i domovnice podezíravější a nabručenější než jindy.

„Co tvoje kresby, podařily se?“ zeptá se Jarka Červenáčka, kráče-jícího vedle něj se složkou papírů v podpaží.

„Myslím, že ano,“ odpoví Červenáček a neubrání se úsměvu. „Všimli jste si, jak je pan Sehnoutka krásně ušatý? Je to bezvadný model.“

„Každý správný železničář musí mít pořádné slechy,“ podotkne moudře Rychlonožka. „Aby slyšel příjíždějící vlak už z dálky.“

Jindra cestou nadhodí, že by mohli o zážitcích s panem Sehnoutkou napsat do některého z příštích TAM-TAMŮ. Příběhy v jejich milovaném oběžníku přeci nemusejí být jen o tajemství a nebezpečí. Proč občas nenapsat něco obyčejnějšího? Třeba jak pomohli starému člověku, a nakonec všechno dopadlo lépe, než čekali. Jak se z osamělého dědy stal kamarád spousty holek a kluků z okolí, to je přeci příběh jako hrom! Ostatním kamarádům se Jindrův nápad líbí. Nemusí psát jen o Stínadlech, Vontech, Bratrstvu kočičí pracky a Tondovi Plíhalovi.

„Myslíte, že dáme dohromady číslo dalšího TAM-TAMU s dědou Sehnoutkou ještě před Vánoci?“ zeptá se Rychlonožka.

„Já bych tenhle rok nechal TAM-TAM na pokoji,“ řekne po krátkém přemýšlení Mirek. „Hlavně kvůli úvodním stránkám, které věnujeme životu na Druhé straně. Ono se teď nic moc neděje. Žádné sportovní

turnaje, žádné soutěže. Abychom se pustili do TAM-TAMU ještě letos, muselo by se stát něco hodně vážného.“

„Souhlasím,“ řekne Jarka Metelka a přitáhne si límec kabátu ke krku. „Také bych s naším oběžníkem počkal. Nezapomeňte, že máme v plánu vyrobit nějaké vánoční dárky do sirotčince. To nám zabere nějaký čas.“

Jindra uzná, že tento rok bude lepší oběžník vynechat, a dokonce ani Červenáček není proti, čímž si vyslouží Rychlonožkův podezíravý pohled. Červenáček se přimlouvá, aby jeho milovaný oběžník už letos nevyšel? Vždycky měl pocit, že jeho nejbližší kamarád TAM-TAM miluje nejvíc ze všech členů klubu. Vzpomíná na Červenáčkovy zářící oči, když texty doplnil pečlivě vyvedenými kresbami, a jak byl šťastný, když mu ostatní jeho dílo pochválili.

„Copak, copak?“ řekne Rychlonožka a nakloní se ke kamarádovi. „Letos už žádný TAM-TAM, a Červenáček neprotestuje? Pánovi vychly tuše? Nebo snad tahleta... inšpirace?“

Červenáček se uchechtne. Rychlonožka má pravdu. Bez nového čísla TAM-TAMU se letos skutečně obejde. Bude mít víc klidu na dokončení své deskové hry. Do Vánoc zbývá už jen měsíc a kousek.

Pětice kamarádů se přiblíží k parčíku se stromy, kašnou a lavičkami, když se stane něco nečekaného. Zpoza rohu se vyřítí jakási postava, neznámý kluk o něco mladší než oni. Přibrzdí a rozhlíží se, působí zmateně, jako by nevěděl, kudy dál. Jakmile v dálce spatří skupinku chlapců pod rozsvícenou pouliční lampou, okamžitě ožije. Je jich pět, jeden má na hlavě červenou čapku a nechybí ani pes. To musí být oni.

„Rychlé šípy, pomoc!“ vykřikne a zamává rukama, ale než stačí nabrat rychlost, objeví se na scéně další tři kluci a bez meškání se na něj vrhnou. Napadený se zoufale brání, mlátí kolem sebe, ale proti trojici útočníků nemá šanci. Dva z nich ho popadnou za ruce a ramena, třetí se mu snaží prohledat kapsy, ale kluk sebou hází tak urputně, že není k udržení. Mírek s Jarkou na sebe mrknou a vyrazí napadenému chlapci na pomoc, Jindra, Červenáček a Rychlonožka s divoce štěkajícím Bublinou je následují v těsném závěsu. Ve stejné chvíli se od stěn okolních domů odrazí ostrý hvizd píšťalky a z mlhy se vynoří silueta